

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Eva Vázquez

Per honorar
Joan Fuster

El sistema literari català ha comès unes quantes imprudències que han tingut per efecte la promoció de certa poesia de padrí de noces i una narrativa favassa. Però el pitjor dels pecats és haver-nos deixat cecs i sords a una tradició assagística que, a pesar del menyspreu sistemàtic del mercat, s'ha mantingut heroicament a un gran nivell. Convé tenir present a quin replà d'escala estem perquè ningú no es faci gaires il·lusions amb la institucionalització del centenari de Joan Fuster, el màxim referent de l'assaig modern en català, que el 1968 ja va fer aquesta anàlisi de la cultura lletrada del país: "Un càlcul estadístic fet sobre la massa total de literatura catalana produïda d'ençà de la Renaixença em dona per resultat que, quant a la temàtica, a) el 60% és una glossa més o menys acadèmica d'aquells versos de Verdaguer que diuen: 'Tot sia per vós, / Jesuset dolcíssim; / tot sia per vós, / Jesús amorós.' b) un 30% tracta de l'Empordà. c) el 10% restant s'ocupa dels temes habituals en qualsevol literatura civilitzada." La part empordanesa devia venir de Pla, i Fuster, encara que ell no hauria gosat dir-ho, seria la nostra porció civilitzada. El més probable, però, és que l'aniversari serveixi per enarborar alguna senyera, organitzar una o dues vetllades socials i acabar endreçant-lo al cap de l'any al calaix on es guarden les velles cartes d'amor entre Catalunya i el País Valencià. Al capdavant, l'Any Fuster és una commemoració de la Generalitat valenciana a la qual s'ha adherit el govern català, esperem que com alguna cosa més que com un simple observador dels Cascos Blaus.

EDITORIAL

L'euro que ens va acabar de fer europeus

Dues dècades emprant l'euro com a moneda comunitària han servit per evidenciar dues veritats incontestables: d'una banda, les bondats del paraigua que proporciona la unitat monetària i, alhora, les mancances del projecte europeu. L'adopció de la moneda única per part dels estats membres va representar la constatació ferma que la Unió no podia quedar simplement en una permeabilitat de les fronteres, calia anar més enllà, tot i que encara quedi molt de camp fiscal per córrer. Pel que fa a l'Estat espanyol, que havia ingressat al club el 1986, l'arribada de l'euro va suposar un altre salt modernitzador, en aquest cas per a una economia i per a una política

monetària que abandonaven definitivament els obsolets mecanismes franquistes. Després d'uns anys d'adaptació i de rebre ingents quantitats de subvencions a través dels fons estructurals, tocava l'hora d'assumir un nou sacrifici a canvi de ser comptats entre els països més desenvolupats del continent: l'arrodoniment a l'alça dels preus i l'augment del cost de la vida.

La principal contrapartida de l'esforç social que va comportar la renúncia a la pesseta, la representa el Banc Central Europeu, amb tota la seva capacitat reguladora. L'Estat perdia la capacitat de capejar crisis devaluant la moneda, però a canvi es

beneficiava del marc d'estabilitat que dona la institució, per exemple a l'hora de fixar els tipus d'interès i establir límits de dèficit. No sempre ha estat una dependència agradable, com va demostrar la fallida resposta a la crisi econòmica del 2008, amb la imposició d'una austeritat que va ser contraproduent i que va situar l'economia espanyola al caire del rescat. Ben diferent del que ha passat amb la crisi derivada de la pandèmia, amb un Banc Europeu que ha mantingut a ratlla els tipus d'interès per afavorir la reactivació i una Comissió disposada a concedir ajuts milionaris en el mateix sentit. Sense l'euro, que ens va acabar de fer europeus, res de tot això hauria estat possible.

La foto

'La Factoria dels Reixos'. Aquest espectacle nadalenc, que explica com es prepara la nit de Reis, va començar ahir al pavelló Barris Nord de Lleida, on avui tindran lloc cinc sessions més ■ ACN

La frase del dia

Pere
Aragonès

PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“L'important és que defensem els consensos que ja existeixen i que han existit en els últims anys, entorn del català com a llengua vehicular a l'escola”

Keep calm

Les infàmies de Pablo Casado sobre les escoles catalanes no s'han de considerar un cas menor. Són aquí per depravar, per fer un mal definit. Però en contra del mantra que molta gent repeteix, no és veritat que la catalanofòbia sigui només “cosa de la dreta”. Tant de bo fos així! Per dir el que va dir, Casado surfejava sobre l'onada que el TSJC havia originat 14 dies abans, quan va dictar que el 25% de les classes de P5 d'una escola de Canet de Mar han de ser en castellà, sentència que *de facto* liquidava la immersió lingüística i, en conseqüència, també l'escava un xic més la sobirania en l'exercici de la política, un poder cada cop més jivaritzat per una

No és només
la dreta, no

Lluís
Muntada

escala judicial. Les paraules de Casado també haurien estat més òrfenes si, dos dies després de ser dites, el PSC no hagués votat al costat de Cs, Vox i el PP una moció perquè les classes siguin en castellà “en un 25% o més”.

Un cop liquidada l'oficialitat de la immersió lingüística, hi haurà una intervenció en tots els àmbits públics (televisió, ràdio, centres docents) per reduir l'ús del català. Mentrestant, silencis estratègics. Per exemple, el de la competència lingüística en català, rebaixada a mèrit insignificant ara que l'última immigració és requerida a assentar-se només amb el domini exclusiu del castellà (i no te'n queixis, perquè sortirà l'esquerra

espanyola a dir-te que ets un darwinista neoliberal i que “com goses demanar a una persona de classe treballadora que aprengui el català”). Aquesta mateixa guerra continuarà infiltrant un procés d'aculturació que consisteix a presentar l'ús social del català com un acte de discriminació i provincianisme involutiu. Mentrestant Salvador Illa exigirà que “no es faci política amb el català”. Ho dirà ell, que precisament hauria d'ennobrir l'exercici de la política. Ho dirà a generacions senceres, com la meua, que tot just a finals de l'ensenyament primari va començar a tenir rudiments del seu propi idioma, el que per *qüestions polítiques* han prohibit i perseguit secularment.